

Bernal, 21 de juliol de 1982

Estimat Joaquim,

Tu! De moment, sembla que per cap d'any ens podrem fotre l'ampolla de xampany plegats a Barcelona! Ja tinc el passatge i tot! Per una d'aquelles coses que té la vida, es veu que els déus, per variar, han volgut ser-me propicis. Espero poder explicar-te personalment com ha anat aquest tinglado. Ara resta la qüestió d'aconseguir uns quants dies més de vacances a la casa on treballa. Per ara encara me'n toquen només que 21 (l'any entrant, per tal com en fara deu que treballa a l'editorial, ja me'n correspondran 28), pero el cas és que jo voldria quedar-m'hi uns quinze o vint dies més, a Barcelona. Aleshores se m'ha acudit una pensada. Si fos possible, caldria que m'enviessis una carta amb paper membret de l'AELLC, que podries signar tu mateix, en la qual m'invitéssiu a participar d'unes "jornades" o ~~un~~ d'un "seminari", que s'estendria per tot el mes de febrer i primera setmana de març, per exemple, a base d'una o dues sessions setmanals, sobre problemes de la traducció, o una cosa per l'estil. Convindria que hi constés, també, que em pagariau el passatge (queda't tranquil que no us ho reclamaré, això). Podries posar que jo hauria d'assistir a totes les sessions i presentar treballs, que sé jo... el que se sol fer en aquesta mena de jornades de veritat. Et sembla factible?

Bé, respecte al premi Josep M. de Sagarra, ja vaig veure que l'havien atorgat a en Joan Argenté. Ara t'adjunto el rebut per tal que em facis àa merce de retirar els tres exemplars mecanografiats, car donen de temps tres mesos a comptar del dia en que es fa públic el veredict. Justament, a rel d'aquesta "derrota", se'm va ocórrer de demanar als de can Ayma que em regularitzessin la situació respecte a aquestes traduccions teatrals i que, si verament les volien publicar, que me les paguessin. Ai, amic, quina una que se n'ha armat! Vet aquí que, com ja t'havia dit, en Cendrós m'havia demanat que li traduís Brideshead Revisited, i jo li vaig contestar que, per ara, no podia fer-ho car estava traduint la Fira de Vanitats per als de la 62. Ara bé, resulta que en Cendrós esta empenyat amb els de 62 perque aquests han publicat Camins de França quan aquest llibre era de l'Ayma i, per consegüent, els va iniciar judici i que sé jo... Aleshores, la resposta d'en Cendrós ha estat: les traduccions teatrals pots oferir-les als de la 62, ja que hi estas relacionat, etc. etc. Si vols els 1500 dolars que em demanes per les tres obres, tradueix-me Brideshead Revisited i A Clockwork Orange, des d'ara fins al mes de novembre i,

si no, fes-te retratar. Per postres, em diu que el llibre de la Virginia Wolf (que m'havia encarregat de traduir en ferm, pero sense pressa, i fins i tot me n'havia enviat l'original) ja l'ha donat a un altre traductor! Que me'n dius? Naturalment, li he contestat que em faré retratar, i unes quantes coses més, com ja et pots imaginar. Aquesta gent es pensen que perque tenen diners ho poden comprar tot... i la majoria de les vegades ho aconseguen. Pero es veu que jo no tinc vocació de puta.

De manera, doncs, que ara sóc lliure d'oferir aquestes traduccions a qui les vulgui publicar. Les hi oferiré a en Vallverdú, ja ho crec que si!

Es evident que no podem estar mai tranquils. Ara, això dels incendis dels boscos! Esperem que no hagi costat vides humanes. En canvi, aquí són les aigües dels rius les que han desbordat i han causat unes inundacions terribles. Al sud, intenses nevades. Onades de fred arreu. Es veu que els elements ja en tenen tot allò ple i s'estan desfermant per tal de venjar-se de l'estupidesa humana. Així que els homes contamineu la terra, l'aire i les aigües, doncs, apa!, ara us fotrem ben fotuts! Inundacions, incendis, terratremols, tempestats... tot un sollevament de les forces de la naturalesa! La revolta dels déus! L'Apocalipsi!

Mira, estic tan eixalat amb això del viatge que no faria més que parlar-ne. Aquesta vegada vindré sol, o sigui que ja pots anar preparant tota una llista d'escriptors, dibuixants i feministes (pero que siggin femenines, eh?) i "tutti quanti", perque me les vagis presentant, car veig que tu hi tens de bo amb les xicotes del ram, i jo no tindrè que donar comptes a ningú. Tampoc no penso fer cap viatge cap a d'altres terres de la pell de brau, com l'altra vegada, o sigui que vull veure-ho tot, quant a espectacles, pel·lícules, etc., i no que em passi com l'altra volta que ni tan sols no vam poder anar a veure Antiviana. Tinc ganes de xerrar amb alguns caps de brot, que no coneix personalment, com ara en Castellet, per exemple. Potser també valdria la pena d'anar pensant en alguna possible entrevista, sigui a la premsa, a la radio o a la TV. En aquest aspecte, crec que, contrariament a la meua habitual manera de pensar, convindria fer tot allò que es pugui. Altra cosa fóra si visqués a Barcelona, pero, així, la gent no en coneixen i quan fas alguna cosa, passa sense pena ni gloria. Ho dic pensant en el llibre sobre en Pedrolo, per bé que ara començo a creure que vaig tenir mala sort, amb aqueix llibre, perque en Pedrolo també es va barallar amb en Cendrós, a rel de l'incompli-

ment per part del darrer del compromís d'editar-li els Anònims II i III, motiu pel qual el nostre novel·lista els passa a la 62. Ara que veig més clarament quin peu calça, 2en Cendrós, no m'estranya que m'hagi tirat a matar amb aquest llibre, quant a publicitat i tot això. Mal pot promoure la venda d'un llibre que fa l'apologia d'un autor amb el qual s'han tirat els plats pel cap! No descarto, però, la possibilitat que el llibre sigui dolent, és clar, però, segons tinc entès, tampoc no és res de l'altre món la traducció del ~~Hamlet~~ Hamlet d'en Moix, i bona empenta que li ha donat.

En fi, ja n'anirem parlant, de tot això, abans de venir. Aquesta vegada, vull dedicar el màxim de temps als amics; a recórrer els carrers de la Barcelona vella; a saturar-me del clima que hi regna; a fer alguna sortida cap a la costa, cap al Pirineu, si puc; una escapada a Tarragona, a Setcases i Camprodon... Però, sobretot, tinc necessitat de compartir totes les hores que pugui amb les persones que estimo, a moltes de les quals gairebé no vaig poder ni veure-les, l'altra vegada. Amb tu mateix, es pot dir que ni temps d'asseure'ns tranquils per fer una xerrada a-te-a-te no vam tenir. Ens en rescabalarem, t'ho prometo! T'emprenyaré tant, que ~~me~~ acabaràs per desitjar que m'arribi el moment de fèbre el capm com més aviat millor!

Aquesta necessitat que tinc de fer totes aquestes coses ve una mica condicionada pel fet que tinc una novel·la començada "que no puc acabar mai", en la qual he pensat que caldria explotar una situació semblant a la meua, d'un manú que viu a l'estranger una pila d'anys, sense retornar mai al terrer, i, aleshores, un dia ve que hi torna... I per fer això, em cal distanciar-me una mica, cosa que no vaig poder fer l'altre cop. És clar que potser no es ben bé aquesta la causa. Potser tot té com a motor inductor el fet de veure que cada vegada els lligams familiars són més fermes i et frenen més i més. Ara, per exemple, la nostra filla, que ha canviat de promes fa poc temps, se'ns vol casar a finals d'any, i tot allò de voler marxar del país, que en un moment semblava ser un imperatiu, ara ha deixat de tenir força. Aleshores, potser inconscientment, estic tement que aquell projecte de considerar seriosament la possibilitat del retorn definitiu cap a finals del 83, no hi haurà manera d'aprovar-lo dins la família, llevat que les coses s'hagin posat molt més malament per aquí. Per acabar-ho d'adobar, a casa nostra no sembla pas que les coses vagin sobre rodes tampoc. Així que, noi, en el fons del fons dec estar pensant: "De moment, anem a ballar i després, que me quiten lo bailao, com diuen els de la "meseta" Ja començo d'entrar en una edat (el passat 17 vaig complir 53 anys) que tot allò que et

brinda la vida és de propina, de manera que cal aprofitar-ho. Carpe diem, noi!

Com hauras notat, ja estic més asserenat, després d'haver cessat l'holocaust absurd provocat per la paranoia del cuiram indocte, i ara ens preparem a presenciar un proces de carès surrealista encaminat a mirar de treure el país d'aquest pou insondable on l'han abocat els ~~mal~~^{déus} de la sobergueria, la prepotencia, l'orgull irracional, la insensibilitat, la bestiesa i la follia, en els darrers sis anys. Tanmateix, els pares amb fills en edat de ser sacrificats a l'altar de la imbecilitat humana respirem alleugits. Els pares dels qui hi foren immolats --inútilment immolats-- demanen que mai més no es torni a produir una bestialitat semblant.

Has vist Reds? La cosa que em va deixar més preocupat fou allo de cardar al compas de la ⁿInternacional, que deu ser la manera més proletaria de cardar, oi? O bé sera un invent dels nord-americans per tal de subvertir els valors morals de les societats comunistes, comptant amb allo de les teories de Pavlov? Mira si cada cop que sona la "Internacional", als burocratas socialistes del món se'ls comença de fer salivera a la titola! Aleshores només els caldra canviar una mica la lletra. Haura de dir "Treballadors i treballadores del món, uniu-vos!" Com uns cartells que van proliferar durant l'epísodi de les Malvines que deien: "Unidos es más fácil", i els veies enganxats als vidres dels aparadors. Un dia en vaig clisar un a la porta d'un meublé. Es veu que els amos es van adonar de seguida que era un slogan que els podia fer augmentar la clientela, no trobes?

He acabat de llegir les memories d'en Gaziell. Té passatges memorables, com ara la descripció que fa de la Setmana Tragica. Interessant. Ara estic llegint Cartes a Theo d'en Van Gogh, present de la meva filla i del meu futur gendre. Parlant de les dones, Van Gogh diu: "Qualsevulla, a totes les edats, si estima i si és bona, pot donar a l'home no l'infinít del moment, pero sí el moment de l'infinít". Que me'n dius, eh?

Espero amb ansia la teva resposta al que et proposo, i, a totes les altres coses, els ~~teus~~ teus comentaris. Records a la Rosa de tots nosaltres. I per a tu, una forta abraçada